

1 Kwiecień

Hugona Ireny Grażyny Tomasza Teodory Zbigniewa
Św. Hugona, księcia, bpa, mnicha (1053 - 1132)
śwśw. sióstr Agape, Chionii, Ireny, mm. († 304)
św. Celsa bpa († 1129), św Makarego († 830)
bł. Tomasza z Tolentino misjonarza m. w Indiach († 1322)
św. Waleryka op. († 619)
św. Wenancjusza bpa m. († poł. III w.)

Św. Hugon, książę, biskup, mnich (1053-1132).

Przyszedł na świat w 1053 r. w Chatearnel d'Iserre w rodzinie książęcej. Uczył się w szkole katedralnej w Walencji, gdzie później został kanonikiem. Jego pobożność i zalety umysłu zwróciły uwagę biskupa Die - późniejszego arcybiskupa Lyonu i kardynała - który uczynił go swoim sekretarzem. Nie na długo, ponieważ na synodzie w Awinionie 27- letniemu Hugonowi powierzono biskupstwo Grenoble. Okazał się znakomitym zarządcą: przeprowadził w upadającej diecezji głębokie reformy, nie tylko kościelne, ale i gospodarcze, wznosząc m.in. szpitale i mosty. Zdołał także wyjednać dla Grenoble od księżnej Matyldy status "wolnego miasta".

Powołał przy miejscowej katedrze kapłańską wspólnotę kanoników regularnych i sam obrał podobny im styl życia. w 1081 r. św. Hugon rzekł się godności biskupa i wstąpił do benedyktynów w Cluny, ale papież nakłonił go do powrotu. Kontynuował więc reformy, szczególną opieką otaczając zakony. Wspierał rozwój cystersów, pomagał św. Robertowi w dziele reformowania benedyktynów, a św. Brunona skierował do pustelni w masywie La Chartreuse, gdzie wkrótce powstała Wielka Kartuzja. Współpracował także ze św. Bernardem z Clairvaux: ich poparcie udzielone Innocentemu II zażegnało schizmę.

W ostatnich miesiącach życia św. Hugon otrzymał zgodę na wstąpienie do kartuzów w Chartreuse, gdzie w 1132 r. zmarł na rękach pustelników 1 kwietnia. Kanonizowano go już dwa lata po śmierci, a relikwie - złożone w ołtarzu głównym katedry w Grenoble - w 1562 r. zostały zniszczone przez hugenotów.

W IKONOGRAFII św. Hugon przedstawiany jest w stroju biskupim lub w zakonnym habicie. Atrybutem Świętego jest Dzieciątko Jezus w kielichu, łabędź symbol doskonałości, mądrości, umiejętności odróżniania spraw istotnych od nieistotnych, jaka go cechowała.

2 Kwiecień

Franciszka Teodozji Marii Władysława Leopolda Urbana
Św. Franciszka z Pauli, pustelnika (*WD*)
św. Abundiusza bpa Como († 468)
św. Afiana m. († pocz. IV w.)

bł. Franciszka Coli kpł. († 1875)
bł. Leopolda z Gaiche kpł. zk. († 1815)
św. Marii Egipcjanki pokutnicy († V w.)
św. Nicecjusza bpa Lyonu († 573)
św. Teodozji z Tyru m. († pocz. IV w.)
św. Urbana bpa († ok. 450)
św. Wiktora bpa Kapui († 554)

Św. Franciszek z Paoli, pustelnik. Urodził się w 1416 roku. Pochodził z ubogiej rodziny w Kalabrii. Mając kilkanaście lat udał się na pustkowie i podjął życie eremity. Jego asceza, gorliwość sprawiły, że zaczęli przybywać do niego uczniowie. z myślą o nich założył klasztor i nazwał ich "braćmi najmniejszymi" minimi. Wezwany do Francji przez umierającego Ludwika XI, wywarł na nim i na otoczeniu niezapomniane wrażenie. Został doradcą Karola VIII. Jako asceta wzorował się na doświadczeniach ojców pustyni. Umarł 2 kwietnia 1507 roku w Tours. Beatyfikowany w 1513 roku, kanonizowany w 1519. Św. Franciszek (de Paula) jest głównym patronem Królestwa Neapolu, Sycylii, Kalabrii. Za swego opiekuna uznały go m. in. miasta: Tours, Frejus, Turyn, Genua, Neapol.

Podanie głosi, że kiedy statek nie chciał zabrać Świętego na Sycylię, gdzie miał założyć nowy klasztor, przepłynął z Italii na tę wyspę na swoim płaszczu. Patron włoskich marynarzy.

3 Kwiecień

Ryszarda Sykstusa Ulpiana Józefa Sylwestra Ingi Pankracego Wulpiana Ireny

Św. Ryszarda de Wyche, biskup (1197 - 1253)

św. Benedykta zk. († 1589)

św. Burgundofary (Fary) dz. ksieni († 657)

bł. Gandulfa z Binasco kpł. zk. († 1260)

bł. Jana kpł. zk. († 1275)

św. Józefa Hymnografa († 886)

św. Nicetasa op. († 824)

św. Pankracego bpa Toarminy m. († I w.)

św. Sykstusa I pp. m. († 126)

św. Wulpiana m. († III w.)

Św. Ryszard de Wyche, biskup (1197-1253). Po ukończeniu studiów w Oksfordzie swoją wiedzę pogłębia na uniwersytetach w Paryżu i Bolonii. Miał 38 lat, kiedy wybrano go rektorem uniwersytetu w Oksfordzie. Wkrótce potem zostaje mianowany kanclerzem prymasa Anglii. Po kilku latach przyjmuje święcenia kapłańskie i zostaje proboszczem. w 1244 roku mianowany biskupem Chichester. Sakrę otrzymał z rąk Innocentego IV. Zajmował jednoznaczne stanowisko w sprawie niezależności Kościoła od władzy świeckiej. Umarł w Dover podczas wizytacji pasterskiej 3 kwietnia.

IKONOGRAFIA przedstawia Świętego w stroju biskupim. Trzyma w dłoni kielich przypominający pewne wydarzenie z jego życia. Według starej opowieści, kiedy św. Ryszard odprawiał Mszę świętą, wypadł mu z ręki kielich, ale konsekrowane wino Krw. Chrystusa nie wylało się z niego.

4 Kwiecień

Izydora Wiesławy Benedykta Waclawa Ambrożego Platona

Św. Izydora, biskupa i doktora Kościoła (*WD*)

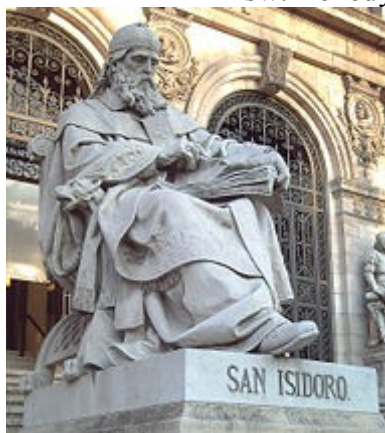
śwśw. Agatopoda dk., Teodula mm. († pocz. IV w.)

bł. Józefa Benedykta Dusmena bpa kard. († 1894)

św. Platona op. († 814?)

bł. Wilhelma z Noto (1309-1404)

św. Benedykta z Palermo (1526-1589) zk. franciszkanina

Statua Świętego Izydora z Sewilli w Madrycie (José Alcoverro, 1892).

Św. Izydor z Sewilli, biskup, doktor Kościoła. Urodził się około 560 roku w Kartaginie. Pochodził z rodziny, która dała Kościołowi dzieci wyniesione do chwały ołtarzy św. Leonarda i św. Fulgencjusza, braci św. Izydora, oraz św. Florentynę ich siostrę. Wychowywał się i kształcił u boku swego starszego brata Leonarda, biskupa Sewilli. Po jego śmierci objął biskupstwo. Podjął wysiłek odnowy Kościoła. Kierował synodami w Sewilli (619), w Toledo (633), które m. in. ułożyły symbol wiary odmawiany w Hiszpanii oraz ujednoliciły liturgię. Fundator kościołów, klasztorów, szkół, bibliotek. Zabiegał o podniesienie poziomu intelektualnego i duchowego kleru. Był znakomitym pisarzem. Pozostawił po sobie bogatą spuściznę literacką. Jego największym dziełem jest dwudziestotomowy "Codex etimologiarum" pierwsza próba naukowej encyklopedii, synteza wiedzy, jaką posiadano za jego czasów. Zapamiętano go jako człowieka wyjątkowego miłosierdzia. Zmarł 4 kwietnia

636 roku. Kanonizowany w 1598 roku. Innocenty XIII ogłosił go doktorem Kościoła (1722). Jest patronem Hiszpanii, Sewilli.

W IKONOGRAFII św. Izydor przedstawiany jest w stroju biskupim. Ma paliusz. Czasami ukazywany jako jeździec na koniu. Jego atrybutem jest miecz.

Dzieło św. Izydora Etymologie stało się inspiracją dla niezliczonych kazań maryjnych, w których głoszono chwałę Matki Bożej i wzywano do Jej naśladowania. To on pierwszy nazwał Maryję "Ogrodem zamkniętym", "Świątynią Boga", "Przybytkiem Ducha Świętego". Dlatego wołamy dziś za przykładem świętego biskupa: "O Niepokalane Serce Maryi, Arcydziele wszechmocy Bożej, Przybytku Ducha Świętego! Naszym szczęściem powinno być oddawanie Ci czci i chwały. Po Bogu bowiem wszystko zawdzięczamy Tobie i przez Ciebie przychodzi do nas Jezus. Z pomocą łaski Bożej jeszcze usilniej niż dotąd przyrzekamy, że będziemy Ciebie czcić, kochać i naśladować. Trwając wiernie w postawie oddania się Tobie, w naszym codziennym życiu chcemy się kierować usposobieniem Twojego Niepokalanego Serca, niestrudzenie pracować i działać dla powiększenia Twojej chwały i objawienia się triumfu Twojego macierzyńskiego Serca".

5 Kwiecień

Wincentego Julianny Juliana Ireny Ferreriusza Katarzyny Jeremiasza

Św. Wincentego Ferreriusza, kapłana (*WD*)

Bł. Julian(n)y z Mont Cornillon, pustelnicy († 1258)

św. Ireny dz. m. († 304)

bł. Jeremiasza z Wołoszczyzny zk. († 1625)

św. Katarzyny Thomas zk. († 1574)

św. Marii Krescencji Höss zk. († 1744)

Bł. Julian(n)a z Mont Cornillon, pustelnica. Urodziła się w 1192 roku w Retinne koło Liege. Po śmierci rodziców zostaje oddana do konwentu sióstr augustianek w Cornillon. Mając 15 lat wstępuje do tej zakonnej wspólnoty. Podczas pobytu w klasztorze doznaje wizji mistycznych. Pod ich wpływem, już jako przełożona, wystąpiła do miejscowego biskupa o wprowadzenie święta Bożego Ciała. Po raz pierwszy obchodzono to święto w 1247 r. w Liege. Miejscowy archidiacon, Jakub Pantaleon, był szczególnym orędownikiem nabożeństwa do Ciała i Krwi Chrystusa. Kiedy został papieżem, przyjmując imię Urbana IV, wprowadził święto Bożego Ciała jako obowiązujące w całym Kościele. Bł. Juliana nie doczekała tego faktu. Usunięta z funkcji przełożonej spędziła resztę życia jako rekluza pustelnica zamurowana w swej celi. Zmarła w dniu, który przepowiedziała: 5 kwietnia 1258 roku.

Św. Wincenty Ferreriusz, zakonnik, kapłan (1350-1419). Urodził się w Walencji. Mając 17 lat wstąpił do dominikanów. Studiował w Walencji,

w Barcelonie i w Leridzie. Otrzymał święcenia kapłańskie w wieku 25 lat. Nauczyciel filozofii. Przeor dominikanów. Był spowiednikiem antypapieża Benedykta XII, ale opuścił go, kiedy nie udało mu się nakłonić go do rezygnacji. Mając 50 lat podjął wielką misję kaznodziejską, przemierzając Europę. Nawoływał do pokuty Przemawiał na placach, bo żadne kościoły nie mogły pomieścić gromadzących się tłumów. Swoją charyzmą budził zachwyt, ale i sprzeciw. Zmarł w Vannes, wracając z misji w Anglii, gdzie przebywał na zaproszenie króla.

W IKONOGRAFII św. Wincenty bywa przedstawiany w habitie dominikańskim. Jego atrybutem jest koń.

Św. Maria Krescencja Höss urodziła się 20 października 1682 r. w Kaufbeuren w Bawarii jako siódme z ośmiorga dzieci. w 1703 r., mimo trudności ze strony rodziny i wątpliwości przełożonego, została przyjęta do Trzeciego Zakonu Franciszkańskiego; rok później złożyła śluby.

Pomiędzy 1709 a 1741 rokiem pełniła wszystkie najważniejsze posługi. w latach 1726-1741 była mistrzynią nowicjatu (1726-1741); odznaczała się wyjątkowym oddaniem i hojnością. Kiedy w 1741 r. została wybrana przełożoną, odmówiła przyjęcia tej funkcji; została jednak zmuszona do wycofania odmowy. Swoim współsiostrom zalecała troskę o ciszę, rekolekcje i duchowe czytanie, szczególnie Ewangelii. Nauczycielem i Mistrzem ich życia duchowego miał być

Chrystus Ukrzyżowany.

Siostra Maria była też mądrą i roztropną doradczynią dla wszystkich, którzy zwracali się do niej po pomoc i pociechę, o czym świadczą liczne zachowane listy.

Przez trzy lata, kiedy była przełożoną domu w Mayerhoff, okazała się być właściwie jego drugą fundatorką. Nie przyjmowała do wspólnoty wszystkich, którzy tego pragnęli, tłumacząc to słowami: "Bóg chce, by ta wspólnota była bogata w cnotę, a nie w dobra doczesne". Głównymi punktami jej programu odnowy domu były: nieograniczone zaufanie do Bożej Opatrzności, gotowość do pełnienia aktów służących życiu wspólnemu, umiłowanie milczenia oraz nabożeństwo do Jezusa Ukrzyżowanego, Eucharystii i Matki Najświętszej.

Maria Krescencja zmarła w Wielkanoc 1744 r. Jej doczesne szczątki są nadal bardzo czczone w kaplicy jej klasztoru. Beatyfikowana została w 1900 r.; 25 listopada 2001 r. kanonizował ją Jan Paweł II.

6 Kwiecień

Prudencjusza Marcelina Izydora Juliana Izoldy Ady Wilhelma Celestyna Piotra

Św. Prudencjusza, bpa († 861)

św. Galii wdowy (†VI w.), św. Marcelina m. († 413)

bł. Michała Rua zk. († 1910)

bł. Notkiera Jąkaty zk. († 912)
św. Piotra z Werony kpł. zk. († 1252)
św. Wilhelma op.(† 1203)

Św. Prudencjusz, biskup. Nosił imię Galendo. Pochodził z Hiszpanii. Był kapłanem na dworze Ludwika i Pobożnego. W 843 roku został biskupem w Troyes. Po reorganizacji życia kościelnego przeszedł do obozu przeciwników królewskich. Opowiadał się za skrajnym augustianizmem. Autor "Annales Bartiniani". Zmarł 6 kwietnia 861 roku.

7 Kwiecień

Jana Jozefa Donata Przeclawa Marii Epifaniasza Hermana Saturnina Rufina

Św. Jana Chrzyciela de la Salle, kapłana (WO)

św. Afrahata ps. († IV w.)

św. Hegezypa († II w.)

bł. Józefa Hermana zk. († 1241)

św. Kaliopiusza m. (†304)

bł. Marii Assunty Pallotta misjonarki († 1905)

św. Teresy Małgorzaty od Serca Jezusowego zk. († 1770)

Św. Jan Chrzyciel de la Salle, książę, zakonnik, kapłan (1651-1719). urodził się w podupadłej rodzinie książęcej jako najstarszy z jedenaściorga rodzeństwa. Straciwszy rodziców przerywa studia na paryskim uniwersytecie, aby zająć się najbliższą rodziną. Po pewnym czasie kontynuuje naukę, kończąc ją doktoratem.

W wieku 27 lat przyjmuje święcenia kapłańskie. Jako proboszcz zajął się na terenie własnej parafii opuszczonymi dziećmi.

Gromadził ich na swej plebanii, której część zamienił na internat.

Następnie na użytek biednych dzieci oddał swój rodzinny pałac.

Z jego ofiarnych pomocników wyłoniło się zgromadzenie

zakonne pod nazwą Braci Szkolnych. Św. Jan stworzył wiele

typów szkół podstawowe, wieczorowe, niedzielne, zawodowe,

średnie, seminaria nauczycielskie. Nauka w nich odbywała się

w języku ojczystym i była bezpłatna. Podjęte i prowadzone przez

św. Jana szkolnictwo objęło dużą część Francji, stając się wzorcowym i konkurencyjnym.

Dzisiaj Bracia Szkolni mają swe szkoły w prawie 90 krajach.

Zmarł 7 kwietnia 1719 roku. Św. Jan Chrzyciel de la Salle pozostawił po sobie pisma, które przez długi okres należały do kanonu dydaktyki.

Beatyfikowany w 1888 roku, kanonizowany w 1900. Jest patronem nauczycieli i wychowawców.

8 Kwiecień

Dionizego Waltera Julii Juliana Maksyma Seweryna Januarego Jarosława

Św. Dionizego, bpa, m. († 180)

św. Amancjusza bpa († 446)

św. Edezjusza m. († pocz. IV w.)

śwśw. Herodiana, Asynkryta, Flegona († I w.)

bł. Juliana od św. Augustyna zk. († 1606)

św. Julii Billiard dz. zk. († 1816)

św. Perpetuusa bpa Tours († 419)

św. Redemptusa bpa FerentinI († 586)

św. Waltera op. († 1095)

Św. Dionizy, biskup, męczennik († 180). Dionizy był biskupem w Koryncie. Autor siedmiu listów katolickich, m. in. do Lacedemończyków, Ateńczyków, Nikomedyjczyków, Rzymian, mieszkańców Krety. Są one źródłem wiedzy o zasadach wiary i moralności wczesnego chrześcijaństwa. Św. Dionizy odbiera cześć jako męczennik. Informację o nim czerpiemy z pism św. Hieronima i Euzebiusza z Cezarei. Krzyżowcy w połowie XIII wieku przewieźli ciało św.

Dionizego do Rzymu i oddali pod opiekę klasztoru pod wezwaniem Świętego.

9 Kwiecień

Marii Heliodora Dymitra Marcelego Mai Dobrosławy Hugona

Św. Marii Kleofasowej, małżonki († I w.)

św. Akacjusza bpa († V w.)

bł. Antoniego Pavoni zk. († 1374)

bł. Waldetrudy p. († 688)

św. Eupychiusza m. († ok. 362)

św. Heliodora bpa (†355)

św. Hugona bpa Rouen († 730)

św. Marcelego bpa Digne († 474)

Geertgen tot Sint Jans
"Rodzina Marii"

ok. 1490, Amsterdam, Rijksmuseum
[Powiększ Zoom](#)

Św. Maria Kleofasowa, małżonka († i w.). Należała do rodziny Maryi. Być może była rodzoną siostrą św. Józefa lub żoną Kleofasa albo któregoś z braci św. Józefa (tradycja apostołska nazywa Kleofasa bratem św. Józefa). Synami Marii Kleofasowej byli: św. Jakub Młodszy, Józef i Juda Tadeusz, których Ewangelie nazywają "braćmi", czyli krewnymi Jezusa. Maria należała do najbliższego grona Pana Jezusa. Wraz z innymi pobożnymi niewiastami towarzyszyła Mu podczas wędrówek apostołskich. Trwała przy Nim aż do śmierci. "Obok krzyża Jezusowego stały: Matka Jego i siostra matki Jego Maria, żona Kleofasa" potwierdza bezpośredni świadek, św. Jan Apostoł (19,25). Kiedy udała się w poranek wielkanocny do Grobu Pana Jezusa, aby namaścić Jego ciało olejkami, pierwsza ujrziała anioła świadka zmartwychwstania i rozmawiała z nim.

10 Kwiecień

Fulberta Makarego Michała Magdaleny Palladiusza Daniela Ferencjusza Ezechiela

Św. Fulberta, bpa (960 - 1028)

bł. Antoniego Neyrot zk. († 1460)

św. Apoloniusza kpł. m. († pocz. IV w.)

św. Magdaleny z Canossy dz. zk. († 1835)

św. Makarego bpa Antiochii († 1012)

św. Marka Fantuzzi kpł. zk. († 1479)

św. Michała de Sanctis zk. († 1625)

św. Palladiusza bpa († 660)

śwśw. Terencjusza, Afrykanina, Pompejusza, mm. († ok. 250)

bł. Archaniola z Calatafimini (1390-1460)

Św. Fulbert, biskup (960-1028). Uczył się w szkole katedralnej w Reims. Jego mistrzem był Gerbert, późniejszy papież Sylwester II. Około 990 roku przybył do Chartres, gdzie tamtejszą szkołę katedralną uczynił ośrodkiem kulturalnym Francji. Tam też został biskupem (1006). Był czynny w wielu dziedzinach życia publicznego, kulturalnego i kościelnego. Wnikliwy teolog. Łączył mądrość ze świętością. Po pożarze katedry podjął jej odbudowę. Pozostawił po sobie bogatą spuściznę literacką.

11 Kwiecień

Gemmy Leona Filipa Heleny Jaromira Stanisława

Św. Gemmy Galgani, d. (1878 - 1903)

bł. Anioła z Chivasso kpł. zk. († 1495)

św. Antypasa m. († I w.)

św. Barsanufiusza ps. († poł. VI w.)

św. Domniona bpa m. († 304)

św. Filipa bpa Gortyny († II w.)

św. Heleny Guerra zk. († 1914)

w. Izaaka mn. († ok. 550)

św. Sanczii królowny († 1229)

Św. Gemma Galgani, dziewica (1878-1903). Urodziła się 12 marca 1878 r. w Borgo Nuovo di Camigliano, nieopodal Lucca (Włochy), jako piąte z ośmiorga dzieci aptekarza Henryka Galgani. Po śmierci matki znalazła się w szkole oblatak Ducha Świętego. w przededniu i Komunii św. napisała, że będzie odprawiać każdą spowiedź i przyjmować zawsze Pana Jezusa tak, jakby to był ostatni dzień jej życia. Marzyła o wstąpieniu do klasztoru, ale planu nie mogła zrealizować z powodu złego stanu zdrowia. Cały rok leżała w gipsowym gorsecie, a cierpiała m.in. na: zapalenie nerek, chorobę nóg, paraliż oraz chorobę Potta, czyli gruźlicze zapalenie kręgosłupa.

8 marca 1899 r., w wigilię uroczystości Serca Pana Jezusa, przeżyła wizję mistyczną, podczas której otrzymała stygmaty. Od tej pory rany krwawiły w każdy piątek, kiedy ekstatycznie przeżywała Mękę Zbawiciela. Dwa lata później został

naznaczona kolejnymi stygmatami: korony cierniowej i śladów biczowania. Stoczyła wiele walk duchowych z szatanem, a podczas ekstaz zdarzało się jej lewitować. Kilka lat przed śmiercią złożyła śluby, podobne tym, które obowiązują w zgromadzeniu pasjonistów. Właśnie do tej wspólnoty zakonnej należeli: jej kierownik duchowy i spowiednik.

Pod koniec życia, na skutek zapalenia ucha, całkowicie przestała słyszeć. Zmarła w Wielką Sobotę 11 kwietnia 1903 r. Przeżyła zaledwie 25 lat.

Beatyfikowana przez Piusa XI w 1933 roku, kanonizowana przez Piusa XII w 1940.

12 Kwiecień

Zenona Juliusza Lubosława Alojzego Józefa Wiktora Saby Damiana

Św. Juliusza I, pp.

św. Zenona z Werony, bpa († 371?)

św. Damiana bpa Pawii († ok. 697)

św. Józefa Moscati lekarza († 1927)

św. Konstantyna bpa w Gap († VI w.)

św. Saby Gota m. († 372)

św. Wiktora m. († IV w.)

św. Wisji dz. m. (†250)

Św. Zenon z Werony, biskup († 371?). Urodził się w Cezarei Mauretańskiej (teren dzisiejszego Maroka). Studiował w znanych ówczesnie ośrodkach kultury i nauki Afryki Północnej w Cyrce i Madaurze. w roku 350 wyświęcono go na kapłana w Weronie. Dwanaście lat później zostaje biskupem tego miasta. "Trzodę swoją ochraniał przed niebezpieczeństwami arianizmu i panującego wokół pogaństwa" stwierdza "Martyrologiem rzymskie". Pozostawił po sobie tzw. traktaty (93), będące cennym świadectwem ówczesnej mentalności, metod duszpasterskich i wskazań liturgicznych. Jest patronem Werony; łąziebnych, żebraków i wędkarzy.

W IKONOGRAFII Święty jest przedstawiany w stroju biskupim z wędką lub rybą w ręce, z dwiema rybami na książce (symbol gorliwego pasterza) lub w saku może dla przypomnienia faktu, który opisuje św. Grzegorz, iż w czasie wylewu Adygi dopływu Padu, na modlitwę św. Zenona rozszalałe wody, które zalały miasto, oszczędziły jego katedrę.

13 Kwiecień

Marcina Przemysława Hermenegilda Idy Hermenegildy

Św. Marcina I, papieża i męczennika (*WD*)

św. Hermenegilda królewicza m. († 586)

św. Idy z Lowanium zk. († 1290)

śwśw. Karpusa bpa. Papyłusa dk., jego siostry Agatoniki, Agatodora, mm. († II/III w.)

śwśw. Maksyma, Kwintyliana, Dady, mm. († 303)

bł. Małgorzaty z Meldola zk. († 1320)

św. Ursusa bpa Rawenny († 398)

Św. Marcin I, papież, męczennik, pochodził z miasta włoskiego Todi. Będąc diakonem pełnił funkcje apokryzjariusza (jakby nuncjusza) na dworze cesarza w Konstantynopolu. w roku 649 został wybrany papieżem. Nie uzyskał jednak aprobaty Konstantyna II. Po zwołanym do Rzymu synodzie (649), na którym potępiono monoteletyzm, popadł w niełaskę cesarza. Namiestnik Teodor Kalliop aresztował schorowanego papieża i przemocą wywłókł z bazyliki na Lateranie (17 października 653). w bardzo ciężkich i upokarzających warunkach wiezono Marcina i na wschód. Został osadzony w więzieniu w Konstantynopolu. Urządzono parodię procesu o zdradę stanu. Sąd cesarski skazał papieża na "degradację" ze wszystkich święceń duchownych i funkcji. Zdarto z niego pontyfikalne szaty, założono kajdany i skazano na śmierć. Ostatecznie karę zamieniono na dożywotnie zesłanie na Krym. Św. Marcin zmarł tam z biedy i udręczenia w 655 roku. Kościół uznał go za męczennika.

W IKONOGRAFII św. Marcin ukazywany jest w papieskim stroju pontyfikalnym z księgą w dłoni.

14 Kwiecień

Waleriana Justyna Lamberta Tuburcjusza Ludwiny Bereniki

Św. Waleriana, m. († II/III)

św. Abundiusza († ok. 564)

św. Lamberta bpa († 688)

św. Ludwiny dz. († 1433)

św. Tomaidy m. († 475)

śwśw. Tyburcjusza, Maksyma, mm. (ok. † 230)

Walerian i Cecylia

Św. Walerian, męczennik, według bardzo skąpych danych był bratem św. Tyburcjusza. Obaj zginęli śmiercią męczeńską w II lub na początku III wieku.

Walerian miał być poganinem, za którego miała być wydana Cecylia. Taka była wola jej rodziców. Ona jednak pragnęła poświęcić swe życie Bogu. w dniu zaślubin powiedziała o tym pragnieniu Walerianowi, przez co doprowadziła do jego nawrócenia. Walerian z kolei powrócił do domu swych rodziców i nawrócił swego brata, Tyburcjusza. Od tej pory bracia zaczęli pełnić liczne dzieła miłosierdzia, m.in. grzebali ciała chrześcijańskich męczenników. Zostali przyłapani na tej pracy przez jednego z prefektów, który kazał im złożyć ofiarę pogańskim bogom. Gdy oni odmówili, wyprowadzono ich poza Rzym, skatowano i ścięto mieczem.

15 Kwiecień

Anastazji Klemensa Piotra Damiana Teodora Ludwiny Bazylisy Krescencjusza Tytusa

Wacława Cezarego

Św. Anastazji, m. († 67)

św. Bazylissy, m. († 67)

bł. Cezara de Bus kpł. († 1607)
 śwśw. Maksyma, Olimpiadesa, mm. († ok. 250)
 śwśw. Marona, Eutychesa, Wiktoryna, mm. († ok. 110)
 św. Piotra Gonzales zk. († 1246)
 śwśw. Teodora, Pausylipa, mm. († II w.)

Św. Anastazja i św. Bazylisa, męczennice († 67). Dwie szlachetne matrony rzymskie, które nawróciły się dzięki nauczaniu św. Piotra i św. Pawła. Gdy Apostołowie zginęli śmiercią męczeńską, odnalazły ich ciała i pochowały pod osłoną nocy.

Niestety władze odkryły, kto pochował św. Piotra i św. Pawła, Anastazja i Bazylisa zostały przyprowadzone przed cesarza Nerona i wtrącone do więzienia, a po tym jak odmówiły wyparcia się wiary katolickiej skazane na śmierć. Przed wykonaniem wyroku zostały brutalnie okaleczone, wyrwano im języki i odcięto kończyny, po czym ścięto głowy.

Ich relikwie znajdują się w kościele p.w. Matki Bożej Królowej Pokoju w Rzymie (*Santa Maria della Pace*), nieopodal Placu Navona (*Piazza Navona*).

Patronki: cenzorów, wzywane w bólach głowy.

W IKONOGRAFII przedstawiane najczęściej razem, w długich szatach, czasami niosące ciała św. Piotra i św. Pawła. Ich atrybutami są: palma, nożyce.

16 Kwiecień

Bernadety Julii Benedykta Fruktuoza Optata Kseni Urbana
 Św. Benedykta Józefa Labre, wyznawcy (1748 - 1783)

św. Drogon († 1186)

św. Enkratydy dz. m. († 305)

św. Fruktuosa bpa († 660/670?)

bł. Joachima zk. († 1303)

śwśw. Kajusa i Kremensjusza, mm. († 304)

śwśw. Kaliksta i Charyzjusza, mm. († III w.)

św. Paternusa bpa († 565)

św. Turybiusza bpa († ok. 460)

śwśw. Optata, Luperka, Sukcesa, Marcjalisa, Urbana, Julii,
 Kwinktiliana, Publiusza, Frontona, Feliksa, Cecyliana,
 Ewencjusza, Prymitywa, Apodemiusza, mm. w Saragossie († 304)

Św. Maria Bernadeta Soubirous, dziewica, zakonnica (1844-1879). Była córką ubogiego młynarza. Kiedy miała 11 lat,

przyjęła ją do siebie krewna, u której pasażowała. Po trzech latach wraca do rodzinnego Lourdes, aby przygotować się do Komunii Świętej. i wtedy 11 lutego 1858 roku po raz pierwszy Bernadecie objawiła się Matka Boża w pobliżu grotty Massabielle. Wezwała ją do modlitwy różańcowej oraz do czynów pokutnych o nawrócenie grzeszników. w ciągu pół roku Matka Boża objawiła się Świętej 18 razy. Wizje te dały początek słynnemu sanktuarium w Lourdes. Aby uniknąć pielgrzymów i ciekawskich, zamieszkała w zakonnym zgromadzeniu Sióstr Miłosierdzia, do którego później oficjalnie wstąpiła. Zmarła 16 kwietnia, mając 35 lat.

17 Kwiecień

Roberta Rudolfa Klary Aniceta Katarzyny Eliasza Patrycego Salwatora Epidiusza Stefana

Św. Roberta, opata († 1111)

św. Aniceta pp. m. († 165)

św.św. Eliasza kpl., Pawła, Izydora, mn., mm. († 856)

św. Innocentego bpa Tortony († 350)

bł. Katarzyny Tekakwitha († 1680)

bł. Klary Gombacort zk. († 1419)

św. Mappalika m. († III w.)

św. Pantagata bpa Vienne († 540)

św. Stefana op. († 1134)

św. Symeona bpa m. († 341)

Bł. Baptysty Spagnoli, prezbitera († 1516)

Św. Robert, Opat urodził się ok. 1024 r. w Szampanii (Francja). Pochodził ze starego, znakomitego rodu. Mając 15 lat wstąpił do klasztoru benedyktynów w Mortier la Cella. Jako młody człowiek słynął już ze świętości. w tymże opactwie został niebawem wybrany na przeora. z kolei zaproszono go na opata w klasztorze Św. Michała w Tonnere. Panowało w nim duże rozluźnienie.

Kiedy więc Święty spostrzegł się, że jego wysiłki wprowadzenia reformy są daremne, zboląły powrócił do opactwa w Mortier la Cella. Ale i tu nie pozostał długo. Mnisi klasztoru w Aigult wezwali go do siebie na przeora. Papież bł. Urban II zaproponował mu wreszcie przełożenie nad pustelnicznym odłamek benedyktynów w Calon. Ten właśnie klasztor miał się stać początkiem reformy wśród opactw benedyktyńskich, która dała Kościołowi nową rodzinę zakonną reguły ścisłej, cystersów.

Ponieważ klimat w Calon był niezdrowy, św. Robert przeniósł się ze swoimi uczniami do Molesmes w Burgundii. Własnymi siłami wystawili tu mnisi drewniany klasztor i kapliczkę. Okazało się jednak, że dla wielu mnichów obostrzenia, wprowadzone przez św. Roberta, wydały się zbyt wielkie i surowe. Robert zabrał przeto ze sobą 20 najgorliwszych mnichów i przeniósł się z nimi do Citeaux, gdzie założył nowe opactwo. Było to w samą uroczystość

św. Benedykta, 21 marca 1098 roku. Tę datę zwykle się przyjmować jako rok założenia zakonu.

Duchowi synowie św. Roberta wyróżniali się wśród benedyktyńskich swoich braci tym, że żyli w zupełnym ubóstwie, utrzymując się z pracy swoich rąk; zachowywali stałe milczenie i otworzyli szeroko bramy dla braci konwersów. Ci właśnie jako fachowcy w różnych dziedzinach stali się twórcami i krzewicielami kultury materialnej w Europie - rozwinęli rzemiosło, przemysł, rolnictwo, sadownictwo, pasterstwo. Uruchamiali kopalnie, huty i zakłady metalurgiczne, budowali mosty, meliorowali pola, karczowali lasy, zakładali wsie. Księżę burgundzki, Eudes (Odo), obdarzył pustelników św. Roberta ziemią, by mogli ją uprawiać.

Biskup Chalons podniósł niebawem klasztor do godności opactwa. Pierwszym jego opatem został św. Robert.

Kiedy zaś mnisi benedyktyńscy w Molesmes zaprosili ponownie do siebie Roberta, ten wyznaczył w Cîteaux na swojego następcę św. Alberyka, a sam został opatem w Molesmes, wprowadzając i tam szczęśliwie reformę.

Pełen zasług zmarł 17 kwietnia 1111 r.

W roku 1220 na kapitule generalnej zakon cystersów, który właśnie swoją nazwę otrzymał od miejscowości Cîteaux, gdzie powstało opactwo macierzyste, zwrócił się do papieża Honoriusza III o zatwierdzenie kultu.

W IKONOGRAFII atrybutem św. Roberta jest pierścień znak więzi z Bogiem.

Bl. Baptysta Spagnoli, prezbiter urodził się 17 kwietnia 1447 r. w rodzinie urzędników państwowych księcia Mantui. Studiował w Padwie. Jeszcze jako młodzieniec wstąpił do karmelitanów w Ferrarze. Nie będąc genialnym poetą, był jednak bardzo wybitnym stylistą łacińskim, naśladowującym Wergiliusza. Jego eklogi stawiano w Europie przez kolejnych 150 lat jako najdoskonalszy wzór stylistyczny; jego teksty cytowali Shakespeare, Boswell i Nashe. Przyjaźnił się z wieloma wybitnymi przedstawicielami piętnastowiecznego renesansu; z wieloma z nich korespondował.

W 1464 r. złożył profesję zakonną. Pełnił wiele posług w zakonie, nie zaniedbując przy tym pracy literackiej. Napisał ponad 50 tysięcy wersów łacińskich. Wypełniał także wiele powierzonych mu przez papieża misji dyplomatycznych. Sześciokrotnie był wikariuszem generalnym swojej kongregacji, a w 1513 r. został wybrany przełożonym generalnym całego Zakonu. Wykorzystywał swoją znajomość z uczonymi do tego, by doprowadzić ich do Chrystusa.

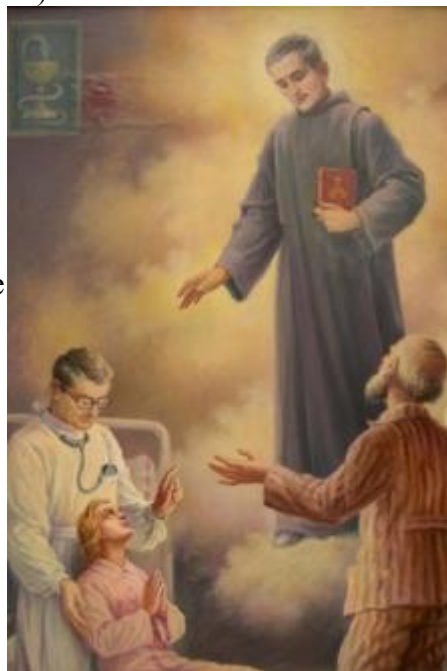
Zmarł 20 marca 1516 r. w Mantui. Beatyfikowany został w 1885 r.

18 Kwiecień

Ryszarda Apoloniusza Bogusławy Franciszka Alicji Gościśława Marii Bogumiła Gwidona
Epidiusza Galdina Sabiny
Św. Ryszarda Pampuri, zk. (1897 - 1930)
św. Amideusza zk. († 1266)
św. Apoloniusza senatora m. († II w.)
śwśw. Eleutera bpa, Antiijego matki, mm. († ok. 130)
św. Galdina bpa Mediolanu kard. († 1176)
św. Koreba m. († ok. 130)
bł. Marii od Wcielenia mn. († 1618)
św. Perfekta kpł. m. († 850)
bł. Sabiny Pertelli zk. († 1923)

Św. Ryszard Pampuri, zakonnik (1897-1930). Erminio Filippo Pampuri urodził się 2 sierpnia 1897 r. w Trivolzio koło Pawii, we Włoszech. Studiował medycynę w Uniwersytecie w Pawii w latach 1915-1921, z przerwą na posługę medyczną dla żołnierzy walczących podczas I wojny światowej. w 1922 r. złożył śluby w Trzecim Zakonie św. Franciszka. Już wówczas odczuwał powołanie zakonne.

Zgłosił się do franciszkanów, następnie do jezuitów, ale nie został przez nich przyjęty ze względu na zły stan zdrowia. Wówczas ks. Ryszard Beretta z Mediolanu przedstawił go prowincjałowi lombardzkich bonifratrów Zachariaszowi Castelletti z prośbą o przyjęcie do zakonu. Tak, w 1927 r. dr Pampuri został jednym z braci bonifratrów. Nowicjat odbywał w Brescii. Przyjął imię Ryszard, z wdzięczności dla ks. Beretty. Zdobyty zawód lekarza stał się dla niego misją miłosierdzia. Całe swoje dorosłe, a krótkie, życie poświęcił bezinteresownie chorym. Była to posługa heroiczna.

Z najwyższym oddaniem opiekował się ciężko chorymi, pielęgnując ich, zawsze gotowy nieść im pomoc, nie bacząc na stan coraz bardziej pogarszającego się własnego zdrowia. w 1929 r. nabawił się gruźlicy płuc. Zmarł w szpitalu bonifratrów pw. św. Józefa w Mediolanie 1 maja 1930 r. Został pochowany na cmentarzu w rodzinnym Trivolzio. Spoczywał tam do 16 maja 1951 r., gdy trumnę przeniesiono do kościoła parafialnego w związku z procesem beatyfikacyjnym. Ojciec św. Jan Paweł II beatyfikował Ryszarda Pampuriego 4 października 1981 r., a kanonizował 1 listopada 1989r.

19 Kwiecień

Leona Adolfa Ekspedyta Tymona Jerzego Konrada Włodzimierza
Św. Leona IX, pp. (1002 - 1054)
św. Ekspedyta m. († 303)
św. Elfega bpa m. († 1012)
św. Jerzego bpa Antiochii († 818)
św. Konrada kpł. zk. († 1289)
św. Krescencjusza († IV w.)
śwśw. Sokratesa, Dionizego, mm. († II w.)

św. Tymona dk. m. († I w.)
św. Ursmara bpa Lobbes († 713)
św. Wincentego m. († ok. 303)
bł. Konrada z Ascoli Piceno (1234-1289)

Św. Leon IX, papież (1002-1054). Brunon urodził się w rodzinie hrabiów z Egisheim (Alzacja). Po przyjęciu święceń kapłańskich pełnił obowiązki kapelana cesarskiego na dworze Konrada II. Mając 24 lata został biskupem w Toul. w 1048 roku cesarz Henryk III na sejmie w Worm wyniósł Brunona na stolicę Piotrową. Nowy papież wszedł do Rzymu skromnie, bez orszaku, jako pielgrzym. Jego pontyfikat trwał 5 lat. w tym czasie zreformował życie duchownych oraz kurię rzymską i papieską. w ostatnich miesiącach życia Leona IX Bizantyjczycy zajęli północną Italię, Normanowie zaś najechali południową. Papież w bitwie pod Civitate poniósł klęskę i dostał się do niewoli. Zmarł wkrótce po powrocie do Rzymu, 19 kwietnia.

Św. Ekspedyt, męczennik znany jest w Polsce także pod imieniem św. Wierzyna. Martyrologium Rzymskie wspomina o jego męczeństwie pod datą 19 kwietnia tymi słowami:

W Mitiienie (miasto w Małej Azji) święci: Ermogen, Kajus, Ekspedyt, Aristonikus, Rufus i Galatus jednego dnia otrzymali koronę męczeńską. w roku 274 cesarz Marek Aureliusz prowadził wojnę z Markomanami (dzisiejsze Czechy) wśród najstraszliwszej posuchy utrudniającej walkę. Chcąc ubłagać zwycięstwo, złożył cesarz wraz z wojskiem ofiary bogom pogańskim. Od tego uchylił się jednak chrześcijański Legion XIII, który gorącymi modły wyprosił u prawdziwego Boga obfity deszcz, podczas gdy grad i błyskawice tak oślepiły nieprzyjaciela, że poniósł klęskę. Cud ten uwidocznił na kolumnie Antoryńskiej w Rzymie. Cesarz z wdzięczności za jawny dowód opieki Boskiej wydał edykt na pochwałę chrześcijan, a bohaterski legion z Mitiieny

obdarzył tytułem „Legii Piorunującej”. Św. Ekspedyt dzierżył naczelne dowództwo tej legii. Religia chrześcijańska niedługo cieszyła się pozorną wolnością. w 285 r. zasiadł na tronie rzymskim cesarz Dioklecjan. Ten za namową swego zięcia, Galeriusza, rozkazał, aby żołnierze jego dworu złożyli ofiarę bogom religii pogańskiej. Nadto wydał edykt nakazujący zniszczenie wszystkich chrześcijańskich kościołów i spalenie ksiąg świętych. Nikt nie miał odwagi sprzeciwić się temu. Znalazł się jednak nieustraszony wyznawca Chrystusa, tj. św. Ekspedyt, który zerwał rozkaz cesarski z muru i zniszczył go publicznie. Za to został umęczony wraz z pięciu towarzyszami w roku 303.

Jedną z największych łask, jaką może Bóg udzielić duszy, jest łaska męczeństwa. Bo i cóż może być szczytniejszego, jak wylać krew swą dla Boga – a zaprawdę, tylko sam Bóg jest godny tak wielkiej ofiary. Kościół chlubi się niezliczoną ilością męczenników, którzy w pierwszych wiekach oddali swe życie na stwierdzenie prawdziwości Bóstwa Jezusa Chrystusa. i nie ulękli się ci święci ni srogich katuszy, ni dzikich zwierząt – odważnie i z radością szli na męki, chwając i wielbiąc Boga, iż się stali godnymi cierpieć dla Niego. i mimo woli pytamy się, co ich krzepiło i umacniało w tej walce? Miłość Jezusa Ukrzyżowanego i ufność w Jego opiekę dodawały im sił, że bez lęku znosili najcięższe tortury. i nie było stanu ni wieku, który by nie mógł poszczycić się jakimś bohaterem

męczeństwa. Widzimy w tej liczbie starców, młodzieńców, dziewice, a nawet i maleńkie dzieci Kościoła, który Zbawiciel założył.

W IKONOGRAFIA przedstawia świętego Ekspedyta jako rycerza w zbroi, trzymającego w lewej ręce palmę męczeństwa, w prawej krzyż z łacińskim napisem: Hodie – Dziś. Nogą depce kruka z szarfą w dziobie, na której widnieje napis: Cras – Jutro.

Te dwa wyrazy „Dziś” i „Jutro” mają głębokie znaczenie i zawierają tę naukę, że nie powinniśmy odkładać do jutra tego, co może dziś uświęcić naszą duszę. „Dziś” niech grzesznik powstanie z grzechu, bo jutro może być za późno. „Dziś” sprawiedliwy niech się pomnaża w łasce, „Dziś” wszyscy wzrastajmy z każdą chwilą w miłości Bożej, której jeden akt więcej wart niż tysiące światów, a w niebie niczego nie będziemy żałować, jak tylko tego, żeśmy na ziemi za mało kochali Boga. Święty Ekspedyt czczony jest szczególnie w Rzymie. Nabożeństwo do niego rozpowszechnia się również i w Polsce. Pomocy tego świętego doznają wszyscy wzywający Go z ufnością w ciężkich i trudnych sprawach, np.: procesach, zgubach, rozlicznych cierpieniach, burzach, zarazach, pożarach, powodziach itp.

Pomaga on również w nawracaniu grzeszników, jednaniu zwaśnionych, łagodzi spory rodzinne – jednym słowem jest potężnym Opiekunem i łaskawym Orędownikiem.

Wstawiennictwo św. Ekspedyta okazało się wielce skuteczne w trudnym położeniu. w ostatecznej potrzebie, w przypadkach na pozór spóźnionych ratowała ludzi wiara w niezawodną pomoc świętego Ekspedyta (św. Wierzyna), dodawała im sił, otuchy, podtrzymywała w przedsięwzięciach potrzebnych – choć na pozór – według rozumowania ludzkiego – prawie nieziszczalnych.

W całym kraju prócz spraw osobistych, polecano mu sprawy społeczne; publiczne, sprawy całej Polski. Byli i tacy, co rozszerzali nierozsądne mniemania, że święty wysłuchuje modlitw zmówionych w pewnej liczbie lub w pewnej porze. Stolica Apostolska błędne praktyki zganiła, w niczym jednak ufności w pomoc świętego nie naruszając. Wstawiennictwo jego jest bardzo skuteczne osobliwie w wypadkach beznadziejnych, tak, że Go nazwano „Świętym XI godziny”, tj. w sensie biblijnym – ostatniej godziny, bo wysłuchuje także i tych, co się w ostatniej chwili do niego w potrzebie uciekają.

Święty Ekspedykt jest patronem żeglarzy, handlowców, spraw pilnych, studentów i egzaminatorów.

20 Kwiecień

Agnieszki Mariana Czesława Bereniki Marcelina Zenona Fabiana Teodora Sebastiana

Św. Agnieszki z Montepulciano, d., zk. (1268 - 1317)

św. Marcelina bpa w Embrun († 374)

św. Margana kpl. († 488)

św. Tedora “Włochatego” mn. († IV/V w.)

św. Teotyma bpa w Tornì († V w.)

śwśw. Wiktora, Zotyka, Zenona, Acyndyna, Cezareusza, Seweriana, Chryzofora, Teonasa, Antonina, mn. († ok. 303)

Tomasz Dolabella,
"Święta Agnieszka
z Montepulciano",
olej na płótnie, Klasztor
Dominikanów, Kraków

**Św. Agnieszka
z Montepulcia
no, dziewica,
zakonnica
(1268-1317).**
pochodziła ze
szlacheckiej
rodziny
Tamtejszym

zwyczajem mając 9 lat zostaje oddana na wychowanie do klasztoru sakinek, jako czternastoletnia dziewczyna postanawia zostać w nim zakonnica. Mając kilkanaście lat zostaje przełożoną klasztoru w Proceno, gdzie daje się poznać jako osoba pobożna, pokorna, cierpliwa i roztropna. Była mistyczką. w roku 1306 założyła w swoim rodzinnym miasteczku klasztor, który włączyła do dominikańskiej rodziny zakonnej. Kanonizowana w 1726 roku.

21 Kwiecień

Anzelma Konrada Feliksa Drogomiła Bartosza

Św. Anzelma, biskupa i doktora Kościoła (*WD*)

św. Anastazego Synaity bpa Antiochii († ok. 700)

śwśw. Apollina, Izacjusza, Kodrata, mm. († ok. 303)

św. Apoloniusza filozofa m. († 185)

św. Konrada z Parzham zk. († 1894)

śwśw. Symeona bpa Seleucji, Ustazanesa, Abdechalasa,
Ananiasza, Puzycjusza, mm.(† 341)

Św. Anzelm, benedyktyn, biskup, doktor Kościoła (1033-1109). Urodził się w możnej rodzinie w miasteczku Aosta (Piemont). Mając 27 lat przyjmuje habit benedyktyński w Le Bec. w trzy lata później zostaje wybrany przeorem, następnie opatem. w roku 1078 Wilhelm II powołał go na stolicę prymasowską w Canterbury. Wkrótce jednak doszło do konfliktu na tle królewskich roszczeń dotyczących zarządzania Kościołem na terenie Anglii. Anzelm musiał wyjechać na kontynent. Prosił Urbana II, aby zwolnił go z urzędu arcybiskupa, ale bezskutecznie. Przez pewien czas wiódł życie tułaczę. Kiedy po śmierci Wilhelma II wstąpił na tron Henryk I, na jego zaproszenie prymas Anzelm powraca do Anglii. Realizując wytyczne papieskie dotyczące inwestytury wchodzi w ponowny konflikt. Zostaje skazany na wygnanie. Porozumienie między Rzymem i królem, który rzekł się władzy mianowania biskupów i obsadzania urzędów kościelnych, umożliwiło Anzelmowi powrót do Canterbury. Zajął się gorliwie duszpasterstwem oraz reformowaniem życia zakonnego. Powstały wtedy jego dzieła teologiczne i filozoficzne, które utorowały drogę do syntezy scholastycznej - stąd nazywany jest "Ojcem scholastyki". Stworzył podstawę do rozważań wzajemnego stosunku wiary rozumu, które nie wykluczają się, ale uzupełniają. Według biskupa Anzelma wiara

uprzedza rozum, a ten wyjaśnia jej tajemnice. w 1720 roku został ogłoszony doktorem Kościoła.

"Nie pragnę wiedzieć, aby móc wierzyć, ale wierze, aby móc rozumieć."

Św. Anzelm

W IKONOGRAFII św. Anzelma przedstawia się w szatach biskupich z piórem lub z księgą w dłoni.

Jego atrybutem jest także zajac - znak tułaczego życia podczas dwukrotnego zesłania na wygnanie.

Św. Anzelm to wielce zasłużona postać w historii Europy. Ten benedyktyński mnich jest przykładem, jak wielka pobożność maryjna owocuje nie tylko poprawnością teologicznego myślenia, ale i wrażliwością na najgłębsze potrzeby człowieka. Naśladowanie Maryi pozwala bowiem zrozumieć, kim jest człowiek i którą biegnie jego droga do prawdziwego szczęścia. Oto jedno ze wskazań świętego, które zrodziła refleksja nad życiem Najświętszej Maryi Panny: "Przyjdź, maluczki, pozostaw na chwilę swe codzienne zajęcia i ucieknij na moment od zgiełku myśli kłębiących się w twojej głowie. Odlóż swe ciężkie troski, niech poczekają ciężące ci rozterki. Uwolnij się na chwilę od tego wszystkiego, aby żyć dla Boga. Odpocznij w Nim przez chwilę". Przeplatanie pracy modlitwą jest kluczem do świętości dla ludzi żyjących w świecie. a Maryi nie chroniły mury klasztoru czy bezludzie pustelni. Ona żyła, jak my, w wirze codziennych, czasochłonnych, monotonnych zajęć...

22 Kwiecień

Agapita Sotera Kajusa Leonii Teodora Leonida Łukasza Idziego

Św. Agapita I, pp. († 536)

św.św. Apellesa, Lucjusza († I w.)

bł. Bartłomieja Cervierzk. m. († 1466)

św.św. Epipodiusza, Aleksandra, mm. († 177)

bł. Franciszka Venimbeni kpł. zk. († 1322)

św. Kajusa pp. m. († 296)

św. Leona bpa w Sens († 547)

św. Leonidasa m. († III w.)

św. Sotera pp. († 175)

św. Teodora Sykeoty op. bpa († 613)

św.św. Parmeniusza kpł., Helimena kpł., Chryzotela kpł., Łukasza dk., Musjusza dk. mm. († 251)

św.św. Azadesa, Millesa bpa, Acepsyma bpa, Mareasa bpa, Bikora bpa, Jakuba, Altala, Józefa kpł., Abdiesusa dk., Tarbuli, mm. w Persji († 376)

Św. Agapit I, papież. Urodził się w Rzymie. Syn prezbitera rzymskiego Gordiana. Archidiakon. Wybrany na stolicę Piotrową w 535 roku, zajął się porządkowaniem spraw kościelnych, m. in. wprowadzeniem zasady obieralności papieża. w swych dokumentach ustosunkował się do arianizmu. Wiosną 536 roku udał się do

Konstantynopola, aby powstrzymać militarne zamiary wobec Italii. Podczas pobytu na dworze cesarskim zmarł 22 kwietnia 536 roku.

23 Kwiecień

Wojciecha Gerarda Jerzego Idziego

Św. WOJCIECHA, BISKUPA I MĘCZENNIKA (*UROCZYŚTOŚĆ*)

głównego patrona Polski i archidiecezji gnieźnieńskiej, gdańskiej i warmińskiej oraz diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej i elbląskiej

Śwśw. Feliksa kpł., Fortunata dk., Achillesa dk., mm. († ok. 212)

św. Gerarda bpa w Toul († 994)

bł. Idziego z Asyżu mn. († 1262)

bł. Marii Gabrieli Sagheddu mn. († 1939)

św. Marola bpa Mediolanu († 423)

Św. Wojciech (Adalbert), biskup, męczennik (956-997).

Urodził się w moźnej rodzinie Sławnikowiców w Lubicach (Czechy). Kształcił się w Magdeburgu pod opieką tamtejszego arcybiskupa Adalberta. Ku jego czci Wojciech przyjął (podczas bierzmowania?) imię Adalbert, pod którym jest znany i czczony w Europie. Mając 27 lat zostaje biskupem Pragi. Po pięciu latach wysiłków pasterskich, widząc brak ich skuteczności, św. Wojciech udaje się do Rzymu, aby papież zwolnił go z obowiązków. Za radą sędziwego ascety, św. Nila, przyjął habit benedyktyński. Po paru latach zmarł biskup Falkold, który zastępował go w zarządzaniu diecezją. Czesi zażądali, aby Wojciech powrócił na biskupią stolicę. Przychylając się do życzenia papieża, Święty wrócił do Pragi. Jednak stosunki wewnętrzne w kraju nie poprawiły się i biskup znalazł się pośrodku rywalizujących ze sobą rodów. Kiedy zaprotestował przeciwko zamordowaniu kobiety szukającej na terenie kościoła azylu, wrogie stronnictwo przymusiło go do opuszczenia kraju. Wkrótce potem spalilo doszczętnie rodzinny gród Lubice oraz wymordowało czterech braci Wojciecha wraz z ich rodzinami. Biskup Wojciech udał się do Italii, gdzie spotkał się z Ottonem III, który zachęcał go do działalności misyjnej. Wojciech podjął tę myśl. Jesienią 996 roku wybrał się do Polski, aby podążyć dalej na północ. Król Bolesław Chrobry przyjął go na swym dworze życzliwie. Proponował mu funkcję pośrednika w polskich misjach dyplomatycznych. Biskup Wojciech wyraził jednak chęć pracy wśród pogan. Wiosną roku następnego popłynął Wisłą do Gdańska. Król dał mu osłonę z 30 wojów. Udając się z Gdańska w okolice Pregoły (?) biskup oddalił rycerzy. Na terenie Prus 23 kwietnia 997 roku w piątek o świcie uzbrojony tłum rzucił się na Wojciecha i towarzyszących mu misjonarzy. Najpierw został uderzony wiośłem, potem przeszyty włóczniami. Odcięto mu głowę i wbito na pal. Chrobry wykupił ciało Męczennika i z honorami pochował je w Gnieźnie. w dwa lata później papież Sylwester II uroczystie wpisał Wojciecha do kanonu świętych. w marcu 1000 roku Otton III odbył pielgrzymkę do grobu Świętego. Wtedy - podczas spotkania z Bolesławem Chrobrym - została uroczystie proklamowana metropolia gnieźnieńska z podległymi jej diecezjami w Krakowie, Kołobrzegu i Wrocławiu. Św. Wojciech stał się patronem Kościoła w Polsce. Jego kult ogarnął Węgry, Czechy oraz kolejne kraje Europy. Św. Wojciech jest jednym z trzech głównych patronów Polski. Jest też patronem archidiecezji gnieźnieńskiej, gdańskiej, warmińskiej i diecezji koszalińsko - kołobrzeskiej oraz miast, m.in. Gniezna, Trzemeszna, Serocka.

Życie św. Wojciecha zostało przedstawione na drzwiach gnieźnieńskich - jednym z największych dzieł sztuki średniowiecznej w Polsce.

W IKONOGRAFII Święty występuje w stroju biskupim, w paliuszu, z pastorałem. Jego atrybuty to także orzeł, wiosło oraz włócznie, od których zginął.

Jan Kanapariusz tak wychwala św. Wojciecha w napisanym przez siebie żywocie głównego patrona naszej Ojczyzny: "O, jak święty i błogosławiony to mąż, na którego obliczu zawsze jaśniał blask anielski, w którego sercu zawsze Chrystus przemieszkiwał. Jak pobożny i wszelkiej czci najgodniejszy!". Słusznie chwalimy Wojciecha i uważamy go za swego wielkiego patrona, skoro w obliczu męczeńskiej śmierci wołał: "Bracia, nie smućcie się! Wiecie, że cierpimy to dla imienia Pana, którego doskonałość ponad wszystkie cnoty, piękność ponad wszelkie osoby, potęga niewypowiedziana, dobroć nadzwyczajna. Cóż bowiem mężniejszego, cóż piękniejszego nad poświęcenie miłego życia najmilszemu Jezusowi?".

Od św. Wojciecha możemy dowiedzieć się, jak rodzi się świętość. Jest ona owocem poznania Boga w Jego nieskończonej doskonałości i pokochania Go ze wszystkich sił. Czy znów w naszej kwietniowej refleksji nie wraca echem wezwanie świętych, by - jak mówił bł. Padre Pio - czytać święte książki, rozmyślać nad nimi w modlitwie, z nich poznawać prawdę o Bogu, wzbudzać pragnienie miłowania Go i służenia tylko Jemu? Św. Wojciech, który był mnichem benedyktyńskim oddanym modlitwie, lekturze i rozmyślanii, tą właśnie drogą kroczył ku doskonałości. Niech i nas, uczy on świętej lektury, bo ona zbliża człowieka do Boga i Jego Matki i stawia na drodze świętości.

24 Kwiecień

Jerzego Fidelisa Grzegorza Feliksa Roberta Egberta Horacego Aleksego

Św. Fidelisa z Sigmaringen, kapłana i męczennika (WD)

Św. Jerzego, męczennika (WD)

W diecezji pelplińskiej (WO)

W archidiecezji w Białymstoku - głównego patrona archidiecezji (UROCZYSTOŚĆ)

św. Aleksandra m. († II w.)

śwśw. Bony, Dony († ok. 650)

św. Egberta kpl. mn. († 729)

śwśw. Euzebiusza, Neona, Leoncjusza,
Longina, mm. († ok. 303)

św. Fidelisa z Sigmaringen kpl. m. (†
1622)

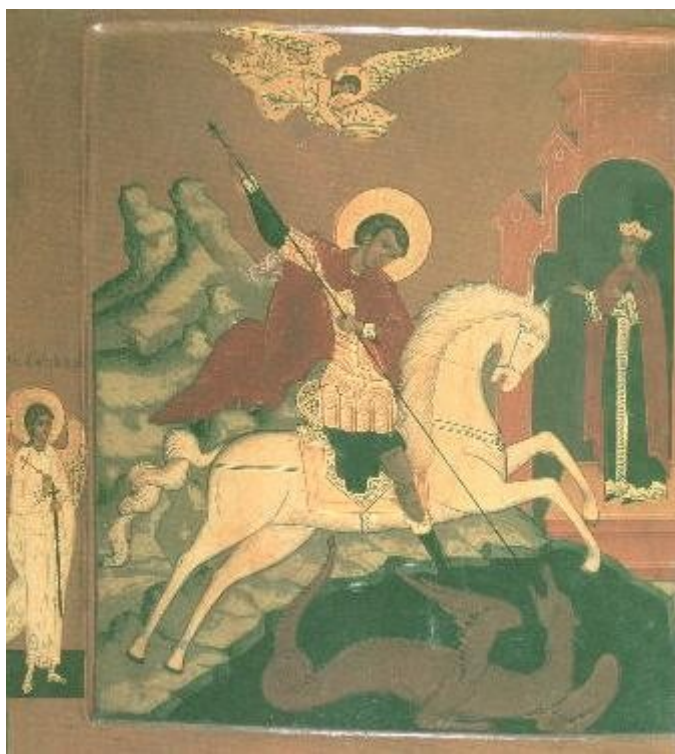
św. Grzegorza bpa w Elwirze († ok. 392)

św. Honoriusza bpa († 586)

św. Marii Pelletier dz. zk. († 1869)

św. Mellita bpa († 624)

św. Saby dowódcy żołnierzy m. († 272)

Św. Jerzy, żołnierz, męczennik

(III/IVw). Pochodził z Liddy (Azja Mniejsza). Zachowały się o nim nikle

dane biograficzne, jednak są bardzo liczne i wczesne dowody kultu Świętego. Jego ojcem miał być Pers - Geronejusz. Jerzy jako ochotnik wstąpił do legionów rzymskich. Doszedł do rangi wyższego oficera (trybuna?). Podczas prześladowań za czasów Dioklecjana jako chrześcijanin odmówił złożenia ofiary bóstwom rzymskim (305?). Poddano go okrutnym i długim męczarniom - według niektórych tekstów trwały one aż 7 lat. M.in przybijano go do krzyża, torturowano na katowskim kole. Umęczono go w Diospolis na terenie Palestyny Okrucieństwo zastosowane wobec św. Jerzego musiało być wyjątkowe, skoro wśród tak ogromnej liczby męczenników, którzy wówczas zginęli za wiarę, jemu nadano tytuł Wielkiego Męczennika. Do kultu i legendy o Świętym przyczyniły się wyprawy krzyżowe, z których jedna stacjonowała pod Liddą. Za swego patrona uznają go: Anglia, Holandia, Niemcy Szwecja, Litwa, Bośnia; archidiecezja białostocka, wileńska, diecezja pińska; m. in. miasta: Ferrara, Neapol. Pod wezwaniem św. Jerzego powstało wiele bractw rycerskich oraz zgromadzeń zakonnych.

Stał się patronem rycerzy żołnierzy ludzi mających związek z bronią i walką - rusznikarzy, zbrojmistrzów, puszkarzy, kawalerzystów, wojsk pancernych, także rolników, skautów i harcerzy. Jest orędownikiem podczas epidemii oraz w chorobach skóry trądu.

W IKONOGRAFII Święty ukazywany jest w krótkiej tunice jako rycerz na koniu zabijający smoka.

Jego atrybutami są: anioł z wieńcem laurowym lub z koroną, baranek, biała chorągiew lub lanca z czerwonym krzyżem, koń, palma męczeństwa oraz m. in. przedmioty jego męki - gwoździe, kamień młyński i koło, miecz, smok u stóp, smok zabity.

Św. Fidelis - Marek Roy (1578-1622). Jest uznawany za pierwszego męczennika (protomartyr) Kongregacji Rozkrzewiania Wiary, a jego imię noszą różne szkoły, wydawnictwa i stowarzyszenie pomocy misjom, prowadzone przez zakon kapucynów. Jako wielki czciciel Maryi codziennie odmawiał różaniec, a każdą sobotę spędzał na postach o chlebie i wodzie.

Urodził się w 1578 r. w szwabskim Sigmaringen, a na chrzcie otrzymał imię Marek. Nazwisko Roy było znane w Badeni-Wirtembergii, ponieważ jego ojciec był burmistrzem. Lata nauki we Fryburgu uwieńczył Marek doktoratem z filozofii, a później - doktoratem obojga praw. Wiele podróżował po Włoszech, Francji i Hiszpanii. Dzięki protekcji księcia Hohenzollerna z Sigmaringen, został nadwornym radcą prawnym, ale zdegustowany obyczajami palestry postanowił wstąpić do wspólnoty kapucynów. Za namową biskupa Konstancji Roy w 1612 r. przyjął święcenia kapłańskie, a potem przywdział habit, otrzymując imię zakonne Fidelis. Dwa lata później podjął studia teologiczne. W kilku klasztorach był gwardianem, a także prowadził działalność duszpasterską wśród protestantów.

W 1621 Grzegorz XV powierzył kapucynom organizację misji w szwajcarskiej Recji, opanowanej przez kalwinizm. Zakon skierował tam Fidelisa, który jako prefekt - razem z konfratrami - przemierzał całą okolicę, głosząc kazania i tocząc dysputy. a czynił to

skutecznie, bo wielu innowierców, w tym również kilku przywódców kalwińskich, nawróciło się. Zaniepokojeni fanatycy kalwińscy przygotowali więc zasadzkę: podstępnie zaprosili go z kazaniem do kościoła w Seewis, próbowali nakłonić do apostazji, a w końcu zamordowali mieczami i maczugami. Ciało męczennika spoczęło w katedrze w Chur. Beatyfikowany w 1729 r., a kanonizowany w 1746 r., jest patronem prawników.

25 Kwiecień

Marka - ewangelisty Jarosława Piotra Rustyka Erwiny

Św. MARKA, EWANGELISTY (Święto)

Św. Aniana bpa Aleksandrii († 86)

św. Ermina bpa w Lobbes († 737)

śwśw. Filona dk., Agatopoda dk. († II w.)

śwśw. braci Ewodiusza i Hermogenesa, ich siostry Kaliksty, mm. († 304)

św. Franki ksieni († 1218)

św. Rustyka bpa († 501)

św. Stefana bpa Antiochii m. († 479)

Św. Marek, Ewangelista († i w.), w księgach Nowego Testamentu występuje pod imieniem Jan, Dzieje Apostolskie (Dz 12,12) wspominają go jako "Jana zwanego Markiem", syn Marii, która prawdopodobnie była właścicielką domu, w którym odbyła się Ostatnia Wieczerza. Był uczniem św. Piotra. Jego Ewangelia jest wiernym echem katechezy Księcia Apostołów. Marek ze swoim krewnym Barnabą towarzyszył św. Pawłowi w jego pierwszej podróży misyjnej. Przebywał na Cyprze i w Antiochii. Podczas dłuższego pobytu w Rzymie należał do bliskiego otoczenia św. Pawła, a także św. Piotra, który nazywa go "swym synem" (1P 5,13). Według tradycji św. Marek założył gminę chrześcijańską w Aleksandrii, gdzie był pierwszym biskupem. Tam został aresztowany i wleczony przez miasto do więzienia. Wkrótce poniósł męczeńską śmierć (ok. 62 roku). Inni podają, że zginął w Rzymie za czasów Trajana. Jest patronem pisarzy, notariuszy, murarzy, koszykarzy, szklarzy oraz miast: Bergamo, Wenecji, a także Albanii. Przyzywany podczas siewów wiosennych oraz w sprawach pogody.

W IKONOGRAFII św. Marek ukazywany jest w stroju arcybiskupa, w paliuszu albo jako biskup wschodniego rytu. Trzyma w dłoni zamkniętą lub otwartą księgę. Symbolizuje go m. in. lew ze skrzydłami jedno z ewangelicznych zwierząt, lew u stóp, drzewo figowe, zwój.

Ewangelia św. Marka niewiele mówi o Matce Bożej; nie opisuje dzieciństwa Syna Bożego ani Maryi, która stoi pod krzyżem konającego Zbawiciela. Matka Boża pojawia się w Ewangelii św. Marka tylko raz, i to w sytuacji, którą nieprzychylni pobożności maryjnej interpretują jako odcięcie się Jezusa od swej Matki (3, 35). Tymczasem, jak to często bywa, ci, którzy powołując się na ten fragment Ewangelii twierdzą, że Maryja "nic nie rozumie" z nauczania Jezusa, sami nic nie rozumieją. Bowiem z ust Zbawiciela padły wówczas słowa największej pochwały swej Matki: Ona jest tą, która najdoskonalej wypełnia na co dzień wolę Boga. Wystarczy przyjrzeć się tej scenie w kontekście pozostałych Ewangelii, by zrozumieć, że Matka Najświętsza została postawiona za wzór dla tych, którzy w tamtej chwili otaczali

Jezusa. Św. Marek nie pomniejsza roli Maryi w dziejach zbawienia. Gdyby tak czynił, nie byłby ani świętym, ani Ewangelistą.

26 Kwiecień

Anakleta Marzeny Marcelina Klaudiusza Ryszarda Aureliusza

Św. Kleta (Anaklet I), pp., m. († I w.)

św. Aureliusza, m. († V w.)

św. Bazyleusa bpa m. († ok. 322)

błbł. Dominika, Grzegorza zk. († XIII w.)

św. Eksuperancji dz. († ok. 380)

św. Klarencjusza bpa w Vienne († ok. 620)

św. Lucydusza bpa Werony († IV w.)

św. Marcelina pp. m. († 304)

św. Paschazego Rodberta op. († 865)

św. Piotra bpa w Bradze m. († V/VI w.)

św. Ryszarda kpł. mn. († ok. 650)

Św. Klet (Anaklet I), papież, męczennik. Żył w I wieku.

Wiadomości o nim są niepewne. Jedni uważają go za Greka, inni sugerują, że został pomyłony z Anicetem, późniejszym papieżem. Według najstarszego wykazu papieży miał być drugim z kolei następcą św. Piotra (79-88/90) - czyli trzecim papieżem. Za jego pontyfikatu w imperium rzymskim po raz kolejny rozpoczęto prześladowanie chrześcijan. Tradycja chrześcijańska zachowana w Kościele przypisuje Anakletowi ustanowienie 25 prezbiterów

w Rzymie i zbudowanie nagrobka w miejscu pochowania Piotra.

Został umęczony za cesarza Domicjana. Jego imię jest wymieniane w Kanonie Rzymskim.

27 Kwiecień

Zyty Felicji Teofila Jana Anastazego Piotra Józefa

Św. Zyty, d. (1218 - 1272)

św. Antyma bpa Nikomedii m. († 303)

bł. Jakuba z Ilirii zk. († 1485)

św. Jana Ihumena op. († 832)

bł. Józefa Moscati lekarza († 1927)

św. Piotra Armengaudiusza zk. († 1272)

św. Symeona bpa Jerozolimy m. († 107)

św. Teodora op. († 368)

św. Teofila bpa († V w.)

św. Tertuliana bpa Bolonii († ok. 470)

Zmumifikowane zwłoki św. Zyty
w bazylice San Frediano w Lukce

Św. Zyta, dziewica (1218-1272). urodziła się w Monsgrati koło miasta Lucca, w rodzinie biednych wieśniaków. Całe życie, od 12 roku, była służącą. Cicha, sumienna, pracowita, uprzejma, prowadziła życie surowe. Zyta była obdarzona darem kontemplacji i ekstaz. Wrażliwa na niedolę potrzebujących i biednych rozdawała im swoje skromne oszczędności. Wstawiły ją cuda, które zapisano przy zastosowaniu formalności notarialnych. Święta jest patronką miasta Lucca; ubogich dziewcząt, pracownic domowych, służących.

W IKONOGRAFII św. Zyta przedstawiana jest z dzbanem, w którym woda przemieniła się w cudowny sposób w wino. Bywa ukazywana w fartuchu pełnym kwiatów, w które zamienił się chleb niesiony ubogim.

28 Kwiecień

Piotra Ludwika Walerii Witalisa Lechezjusza Pawła Joanny

Św. Piotra Chanel, kapłana i męczennika (*WD*)

Św. Ludwika Marii Grignon de Monfort, prezbitera (*WD*)

Św. Joanny Beretty Molla († 1962)

św. Pamfila bpa z Valvy († 700)

śwśw. Teodory dz., Dydyma, mm. († 304)

śwśw. Patrycjusza bpa, Akacjusza, Menandra, Połyena, mm. († ok. 360)

św. Poliona dk. m. († 304)

św. Walerii m. († II w.)

błbł. Luchezjusz i Buonadonna († 1260)

Św. Piotr Chanel, kapłan i pierwszy męczennik Oceanii urodził się w roku 1803 we Francji. Inteligencja i niezwykła pobożność zwróciły na niego uwagę miejscowego księdza, ojca Trompier, który zajął się jego podstawową edukacją. w seminarium diecezjalnym Piotr zdobył serce i szacunek zarówno studentów, jak i profesorów.

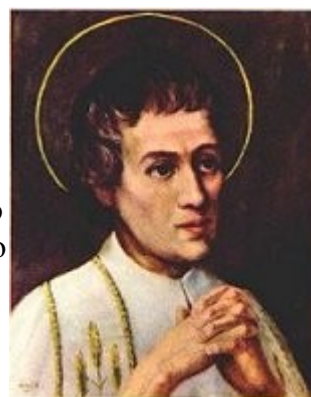
Po uzyskaniu święceń otrzymał zaniedbaną parafię pod Paryżem; w ciągu zaledwie trzech lat zdołał ją ożywić i uporządkować. Jednak przez cały czas nie opuszczała go myśl o pracy misyjnej; w roku 1831 wstąpił do nowo utworzonego zgromadzenia marystów, którzy zajmowali się misjami w kraju i za granicą. Wbrew woli został mianowany wykładowcą w seminarium w Balley; przez następne pięć lat gorliwie wypełniał swoje obowiązki.

W roku 1836 polecono zgromadzeniu nawracać Nowe Hebrydy; ku swej radości św. Piotr został przełożonym małej grupy misjonarzy. Podróż trwała dziesięć miesięcy. Po przybyciu na miejsce przeznaczenia grupa rozdzieliła się. Św. Piotr udał się na wyspę Fortuna; towarzyszył mu tylko jeden braciszek i człowiek świecki, Anglik nazwiskiem Tomasz Boog. Początkowo przyjęto ich życzliwie; miejscowy władca Niuliki niedawno zniósł kanibalizm.

Kiedy misjonarze opanowali język i zyskali zaufanie tubylców, władca przeraził się. Zdał sobie sprawę, że przyjęcie chrześcijaństwa prędzej czy później musi doprowadzić do zniesienia jego przywilejów jako najwyższego kapłana i władcy ludu. Kiedy więc nawet jego syn wyraził chęć przyjęcia chrztu, władca wysłał siepaczy, by ucieli misjonarzowi głowę. w ten sposób, 28 kwietnia 1841 roku, w trzy lata po przybyciu, św. Piotr został pochwycony i zabity przez tych, których chciał zbawić. Jego śmierć przyspieszyła tylko dzieło christianizacji wyspy: w ciągu pięciu miesięcy wszyscy tubylcy zostali nawróceni.

Św. Ludwik Maria Grignion de Montfort, kapłan (1673-1716)

pochodził ze starego francuskiego rodu. Uczył się w Rennes oraz w Paryżu. Po przyjęciu święceń kapłańskich pracuje jako kapelan szpitala w Poitiers. Zakłada z Marią Ludwiką Trichet zgromadzenie żeńskie dla pielęgnowania chorych. Następnie z woli przełożonych zostaje misjonarzem. Wędruje od wioski do wioski, od miasteczka do miasteczka i głosi Boże Słowo. Ludwik miał szczególne nabożeństwo do Matki Bożej. Oddał się Jej w „niewolę miłości” i na wyłączną własność. Pisał traktaty teologiczne i ascetyczne, teksty modlitw i pobożnych pieśni. Najważniejszym tekstem, aktualnym do dzisiaj, jest „Traktat o doskonałym nabożeństwie do NMP”. Pozostawił po sobie dwa zakony.

Akt oddania siebie Maryi podejmowali później papieże, teologowie, m. in. Stefan kardynał Wyszyński oraz Jan Paweł II, który w swoim herbie umieścił zawierzenie Bogurodzicy: „Totus Tuus” „Cały Twój”. On też w uroczystym akcie powierzył NMP Kościół i świat.

Św. Gianna Beretta Molla urodziła się w Magenta, niedaleko Mediolanu, we Włoszech, w dniu 4-ego października 1922 r., jako dziesiąte z 13 dzieci. Już jako młoda dziewczyna, ona chętnie przyjmowała dar wiary i dobre chrześcijańskie wykształcenie, które ona otrzymała od doskonałych rodziców. w wyniku tego, ona odbierała życie jako cudowny dar od Boga, miała silną wiarę w Opatrzność Bożą i była przekonana o potrzebie i skuteczności modlitwy.

Jako nastolatka, a potem dorosła, ale młoda osoba, ona została członkiem Stowarzyszenia Świętego Wincentego de Paulo i jako wolontariuszka pracowała wśród starszych i biednych. w tym samym czasie ona wykazała się pracowitością na studiach i uzyskała stopień magistra medycyny i chirurga na Uniwersytecie w Pavia w 1949 r. W następnym roku, ona otworzyła przychodnię lekarską w Mesero niedaleko jej rodzinnego miasta. Ona wyspecjalizowała się w pediatrii na Uniwersytecie w Mediolanie w 1952 r. i następnie zwróciła swoją uwagę na matki, dzieci, osoby starsze i biednych.

Pracując w zakresie medycyny – którą ona uważała jako "misję" i praktykując ją jako taką – ona bardzo aktywnie działała w Akcji Katolickiej, szczególnie wśród "bardzo młodych". w tym samym czasie, ona wyrażała swoją radość życia i miłość stworzenia poprzez jazdę na nartach i wspinaczkę górską. Modląc się i prosząc o modlitwę inne osoby, ona zastanawiała się nad swoim powołaniem,

które ona także uważała jako dar od Boga. Wybierając powołanie do życia w małżeństwie, ona objęła to całkowitym entuzjazmem i w pełni się poświęciła "aby utworzyć prawdziwie chrześcijańską rodzinę".

W jej życiu jako żony i matki, Gianna zawierzyła swoją przyszłość Matce Boskiej. w 1954 r., roku Maryjnym, Gianna udała się na pielgrzymkę do Lourdes, we Francji asystując w pociągu jako lekarz chorym ludziom. Po powrocie z Lourdes ona zwierzyła się przyjacielowi: "Ja pojechałam do Lourdes, aby zapytać Matkę Boską, co ja powinnam robić: pojechać na misję czy wyjść za mąż. Gdy ja weszłam do domui Pietro (jej przyszły mąż) wszedł!". Kiedy Gianna spotkała Piotra Molla, ona wiedziała, że on jest tym mężczyzną, którego Bóg dla niej wybrał. Oni pobrali się i Gianna powiedziała swojemu mężowi: "Ja chcę założyć prawdziwie katolicką rodzinę, gdzie Bóg jest jakby jednym członkiem rodziny; małe cenaculum, gdzie On może królować w naszych sercach, oświecać nasze decyzje i prowadzić nasze programy."

Po ich ślubie w 1955 r., urodziło się troje dzieci: Pierluigi (1956 r.), Maria Zita (1957 r.) i Laura (1959 r.). Po chrzcie, każde dziecko zostało zawierzone Matce Boskiej Dobrej Rady. Jednak, kiedy ona zaszła w ciążę ponownie w 1961 r., lekarz nagle odkrył, że w jej macicy rozwija się włóknaki. Dziecko jest teraz w drugim miesiącu. Naukowcy i pediatri, jakim była również Dr Molla docenili zagrożenie, że rosnący guz stanowi zagrożenie jej życia, jeśli ona nie podda się operacji. Ale operacja macicy, będzie oznaczała śmierć dla jej nienarodzonego dziecka.

Gianna podjęła heroiczną decyzję. Lekarze zdiagnozowali dużą cystę maciczną, która wymaga operacji. Chirurg sugerował, aby Gianna poddała się aborcji w celu ratowania jej własnego życia. Gianna stanowczo naciskała lekarzy, aby robili co uważają za potrzebne, aby uratować życie dziecka. Ona poddała się operacji. Kilka miesięcy później, w Wielki Piątek, Gianna została skierowana do specjalistycznego szpitala: Monza Maternity Hospital. Badanie lekarskie wykazało duże, zdrowe dziecko i zagrażające życiu septyczne zapalenie otrzewnej. w dniu 21-ego kwietnia 1962 r., w Wielką Sobotę, Gianna urodziła jej ostatnie dziecko, któremu nadano imiona: Gianna Emanuela po jej matce. Gianna miała ostry ból brzucha. Ona odmówiła przyjęcia środków przeciwbólowych, ponieważ nie czuła, że jest to odpowiednie stanąć przed Bogiem bez dużego cierpienia. Siedem dni później ona zmarła, powtarzając:

"Panie Jezu, ja Cię kocham. Panie Jezu, ja kocham Cię." To było 28-ego kwietnia 1962 r. Ona miała wtedy 39 lat. Jej ciało zostało złożone na cmentarzu w Mesero, 4 km od Magenta.

W dniu 24-ego kwietnia 1994 r., Papież Jan Paweł II beatyfikował Giannę Beretta Molla, matkę rodziny, na Placu Świętego Piotra. Papież powiedział, że jej ofiara była hymnem życia. w czasie ceremonii beatyfikacji, Ojciec Święty pozdrowił i pobłogosławił tych, których heroiczni pediatrzy pozostawili w dobrych rękach Boga: jej męża Pietro, jedno z ich najstarszych dzieci i Giannę Emanuelę Molla, która miała wtedy 32 lata. Papież pobłogosławił młodą kobietę, ale Gianna Molla wiedziała, że ona już została pobłogosławiona od poczęcia ręką Boga. Święta Gianna Molla kontynuuje przypominanie Kościołowi i światu potrzeby stałego, etycznego życia, od najwcześniejszych chwil do ostatniego momentu ludzkiego życia. My jesteśmy wezwani do heroizmu przez nasz wybór życia. Poprośmy świętą Giannę, aby wyprosiła dla nas odwagę, aby podjąć następny krok. w niedzielę, 16-ego maja 2004 r., Papież Jan Paweł II kanonizował Błogosławioną Giannę Beretta Molla i pro-życiowi orędownicy cytują ją jako inspirację w ich walce przeciwko aborcji.

Gianna Emanuela musi odczuwać, że jej matka kochała ją tak bardzo. Tak bardzo, aby ofiarować swoje życie, aby Gianna Emanuela mogła żyć. Co za piękna myśl niesiona przez życie. Co za bogactwo! i potomstwo Gianny wiedziało, że najważniejszą rzeczą dla ich matki było dobro dzieci. Jako, że Gianna kochała Giannę Emanuelę tak bardzo, one mogą być pewne, że ich mamusia kochała ICH równie mocno. Dr Gianna Beretta Molla napisała: "Patrz na matki, które prawdziwie kochają swoje dzieci – jak wiele poświęceń one mogą dla nich uczynić. One są gotowe na wszystko, nawet, aby oddać swoją własną krew, aby ich dzieci mogły dobrze rosnąć, być zdrowe i silne."

Święta Patronka: matek, lekarzy

29 Kwiecień

Katarzyny Ryty Hugona Roberta Angeliny Bogusława
Św. KATARZYNY SIENENSKIEJ, DZIEWICY I DOKTORA KOŚCIOŁA PATRONKI
EUROPY (*Święto*)

Śwśw. Agapiusza, Sekundyna bpów, Emiliana żołnierza, Tertulii, Antoniny, mm. († ok. 259)

św. Hugona z Cluny op. († 1109)

św. Roberta op. († 1110)

św. Sewera bpa Neapolu († 409)

św. Torpeta m. († I w.)

św. Tychika († I w.)

Św. Katarzyna ze Sieny, dziewica, zakonnica, doktor Kościoła, urodziła się 25 marca 1347 roku w Sienie. Była przedostatnim dzieckiem z dwudziestu pięciu, w mieszczańskiej rodzinie Jakuba i Mony Benincasa. Jej matka była córką poety Nuccio Piagenti. Katarzyna jako kilkuletnia dziewczynka była przeniknięta duchem pobożności. Mając kilkanaście lat wstąpiła do zakonu dominikanek. Modlitwa, pokuta, posługiwanie trędowatym wypełniały jej młode życie. w wieku 20 lat jest już osobą w pełni ukształtowaną, wielką mistyczką. 1 kwietnia 1375 roku otrzymuje stygmaty. z jej przemyśleń i duchowych przeżyć rodziło się zaangażowanie w sprawy Kościoła i świata. Podczas licznych wtedy konfliktów na terenie Italii i w samym Kościele była orędowniczką pokoju

i mediatorem. Domagała się od kolejnych papieży ich powrotu z Awinionu do Rzymu. Wobec nieskuteczności wysyłanych listów udała się do Awinionu, by skłonić Grzegorza XI do zamieszkania w Wiecznym Mieście. Kiedy papież zdecydował się powrócić, jej pośrednictwu przypisywano to ważne wydarzenie. Po jego śmierci, na życzenie Urbana VI, Święta udaje się do Rzymu, aby podjąć działalność dla dobra Kościoła.

Umiera 28 kwietnia 1380 roku w wieku 33 lat.

Jej relikwie znajdują się w rzymskim kościele S. Maria sopra Minerva. Jest patronką Włoch, Rzymu, Sieny oraz pielęgniarek, strażników, strażaków.

W IKONOGRAFII Święta przedstawiana jest w habitie dominikanki, w koronie cierniowej, z krzyżem w dłoniach, z różańcem. Trzyma tiarę. Ukazywana jest także z Dzieciątkiem Jezus, które podaje jej pierścień - znak mistycznych zaślubin, których dostąpiła.

Jej atrybutami są także: czaszka, diabeł u stóp, krucyfiks, lilia, serce.

Znamy Jej postać z wielu maryjnych obrazów, na których Matka Najświętsza wręcza klęczącemu Dominikowi różaniec. Znajdująca się po przeciwległej stronie św. Dominika postać to św. Katarzyna.

Jak wielka musiała być jej zasługa w propagowaniu Różańca, skoro umieszczono ją w najważniejszej scenie różańcowej.

Św. Katarzyna była dominikanką, członkinią trzeciego zakonu. Ukazanie jej na obrazie wraz ze św. Dominikiem oznacza, że cały zakon (wszystkie jego gałęzie: męska i żeńska, duchowni i świeccy) otrzymał od Maryi zadanie odmawiania Różańca i propagowania go wśród ludzi. Zadanie to wypełniał gorliwie św. Dominik, św. Katarzyna i wielu, wielu innych. Również my starajmy się tak pielęgnować w naszych sercach nabożeństwo świętego Różańca, jak byśmy otrzymali je wprost z rąk naszej Matki Niebieskiej.

30 Kwiecień

Piusa Mariana Leonarda Donata Józefa Tamary Ludwika Lilii Marii Katarzyny

Św. Piusa V, papieża (*WD*)

Św. Józefa Benedykta Cottolengo, kpł. (1786 - 1842)

bł. Marii od Wcielenia Guyard-Martin, wdowy, zk. (1599 - 1672)

śwśw. Amatora kpł., Piotra mn., Ludwika, mm. w Kordobie († 855)

bł. Benedykta z Urbino kpł. zk. († 1625)

św. Donata bpa w Evorei († IV w.)

św. Erkonwalda bpa Londynu († 693)

św. Kwiryra m. († III w.)

św. Maksyma m. w Efezie († ok. 250)

śwśw. Mariana, Jakuba dk., mm. († 259)

św. Pomponiusza bpa († 536)

św. Wawrzyńca kpł. m. († ok. 397)

św. Zofii dz. m. († 250)

Św. Pius V, papież. Ten pobożny asceta sterował "łodzią Piotrową" tuż po soborze trydenckim. Naprawdę nazywał się Michał Ghisleri,

a urodził się 17 stycznia 1504 r. we włoskim Bosco. Już jako piętnastolatek przywdział habit dominikański, po święceniach kapłańskich wykładał filozofię i teologię, a potem był przeorem, prowincjałem, a wreszcie - inkwizytorem dla okręgów Como i Bergamo. w 1556 r. Paweł IV wyniósł go do godności biskupa diecezji Nepi i Sutri, a w następnym roku został kardynałem i wielkim inkwizytorem. w 1560 r. objął diecezję Mondovi w Piemontcie.

Z inicjatywy św. Karola Boromeusza - po śmierci Piusa IV w 1566 r. - wybrano kardynała Ghisleri, zwanego Aleksandrinusem, kolejnym Ojcem Świętym. Jako Pius V zreorganizował kongregacje rzymskie, zwalczał wystawne życie duchownych, symonię, nepotyzm i wykroczenia przeciw celibatowi, a na biskupów i proboszczów nałożył obowiązek tzw. rezydencji, czyli stałego pobytu na administrowanym terenie. To on ustanowił św. Tomasza z Akwinu doktorem Kościoła i nakazał wydanie jego dzieł, a także objął patronat nad edycją Katechizmu Rzymskiego, mszału i brewiarza, reformując oficjalne nabożeństwo liturgiczne Kościoła. Ogłosił ekskomunikę królowej angielskiej Elżbiety i wspierał katolików francuskich w walce z kalwinistami (hugenotami).

Jego dziełem była również Liga państw chrześcijańskich, której flota - pod berłem cesarza Jana Austriackiego - pokonała imperium otomańskie, w słynnej bitwie pod Lepanto (1571). Zwycięstwo nad Turkami skłoniło Piusa V do ustanowienia pierwszej niedzieli października dniem Różańca Świętego. Przez całe życie, od braciszka dominikańskiego, aż po najwyższą godność w Kościele, wiódł przykładne życie. Zmarł 1 maja 1572 r., a kanonizował go w 1712 r. Klemens XI.

Bł. Maria od Wcielenia Guyard-Martin, zakonnica przyszła na świat w Tours (Francja) 28 października 1599 r. Mając 17 lat wyszła za mąż za Claude Martina, właściciela przedzalni jedwabiu. Po dwóch latach zmarł jej mąż, zostawiając ją z kilkutygodniowym synem. w dziesięć lat później, 10-letniego syna późniejszego benedyktyna, oddała pod opiekę siostrze, a sama wstąpiła do urszulanek. Następnie wyjechała do Quebecu, gdzie podjęła pracę misyjną. Nauczyła się języka Irokezów, pracowała wśród Indian. Napisała dla nich słowniki i katechizmy. Nazwano ją "Teresą Nowej Francji". Była mistyczką. Zmarła 30 kwietnia 1672 r. Jan Paweł II ogłosił ją 22 czerwca 1980 r. błogosławioną.